

ΕΛΛΗΝΙΚ

ΑΔΕΛΦΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ
ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ.

ΧΩΝ

ΕΛΛΗΝΙ

ΔΩΝ

ΝΟΣΟΚΟ-

ΜΩΝ

Υ
Γ
Ι
Α
Σ



ΘΕΡΑΠΕΙΑ

ΤΕΥΧΟΣ

22 - ΜΑΡΤΙΟΣ 1968

ΕΛΛΗΝΙΣ ΑΔΕΛΦΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Έτήσια Συνδρομή Περιοδικού, διά τὸ ἐσωτερικὸν δρχ. 50
» διά τὸ ἐξωτερικὸν \$ 3

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α. Ν. 1092
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ, Θεραπευτήριον «Εὐαγγελισμός», Ὑψηλάντου 45 - 47

Ὑπεύθυνος τυπογραφείου :
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Δημοκρίτου 8 καὶ Σόλωνος

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ	Χριστὸς Ἀνέστη !
ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΔΙΠΛ. ΑΔ/ΦΩΝ	14ον Διεθνὲς Συνέδριον εἰς Μοντρεάλ
ΑΡ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ	Ὁ τεχνητὸς νεφρὸς
ΣΤ. ΣΚΟΥΦΟΓΛΟΥ	Σκέψεις μιᾶς ἀποφοίτου
Φ. ΧΡΙΣΤΟΦΙΔΟΥ	Μαριέττα Βελισσαρίου
Σ. ΠΑΠΑΜΙΚΡΟΥΛΗ	Βασικαὶ ἀρχαὶ νοσηλευτικῆς φροντίδος (Μετάφρασις)
ΖΗΤΗΣΕΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ - ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ - ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ	
ΝΕΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΙ ΑΔΕΛΦΑΙ	
ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ :	Βυζαντινὴ εἰκὼν Ἀναστάσεως, εἰκόνες πόλεος Μοντρεάλ κλπ., σχεδιάσματα, καὶ προσωπογραφία τῆς ἀειμνήστου Ἀ/φῆς Μ. Βελισσαρίου

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

I.C.N. BASIC PRINCIPLES OF NURSING CARE
«ΒΑΣΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΗΣ ΦΡΟΝΤΙΔΟΣ»

(Συνέχεια από τὸ τεύχος 20)

Εἰς τὰς σελίδας πὺν ἀκολουθοῦν ἀναπτύσσομεν αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν οὐσιώδη ἢ ἀποκλειστικὴν λειτουργίαν τῆς Ἀδελφῆς, τὴν ὁποίαν ἡμπορεῖ νὰ ἐκτελέσῃ δι' ἰδίας πρωτοβουλίας καὶ διὰ τὴν ὁποίαν εἶναι πλέον ἐνδεδειγμένη.

Ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχει διεθνὴς ὅρος, ἡ συγγραφεὺς προσφέρει τὴν ἰδικὴν τῆς ἀποψιν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀποκλειστικὴν αὐτὴν λειτουργίαν τῆς Ἀδελφῆς. Ὁ ὁρισμὸς αὐτὸς ἔχει ληφθῇ ἀπὸ τὸ Βιβλίον Harmer Bertha and Henderson, Virginia; *Text-book of the Principles of Nursing* 5th ed. the Macmillan Company, NEW YORK, P.P. 4-5.

Ἡ ἀποκλειστικὴ λειτουργία τῆς ἀδελφῆς εἶναι νὰ βοηθήσῃ τὸ ἄτομον τὸ ἐν ὑγείᾳ ἢ ἐν ἀσθενείᾳ εὗρισκόμενον εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῶν δραστηριοτήτων ἐκεῖνων, πὺν συντελοῦν εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς ὑγείας, ἢ εἰς τὴν ἀνάρρωσιν, ἢ καὶ εἰς ἓνα εἰρηνικὸν τέλος, τὰς ὁποίας δραστηριότητος τὸ ἄτομον θὰ ἐκτελοῦσε ἄνευ βοηθείας ἐὰν εἶχε τὴν ἀπαιτούμενην δύναμιν, θέλησιν ἢ γνῶσιν. Δίδεται δὲ ἡ βοήθεια αὐτὴ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὁ ἀσθενὴς νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν του ὅσο τὸ δυνατόν ἐνωρίτερον. Τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἡ Ἀδελφὴ δύναται νὰ ἐκτελέσῃ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας καὶ δι' ἰδίας εὐθύνης. Ἡ Ἀδελφὴ εἶναι ὑπεύθυνος δι' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Ἐπιπροσθέτως ἡ Ἀδελφὴ βοηθεῖ τὸν ἀσθενῆ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν θεραπευτικὴν ἀγωγὴν ὅπως τὴν ἔχει καθορίσῃ ὁ Ἱατρός. Ἡ Ἀδελφὴ ὡς μέλος τῆς ὑγειονομικῆς ομάδος συνεργάζεται μὲ τὰ ἄλλα μέλη τῆς ομάδος αὐτῆς διὰ τὸν καθορισμὸν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὅλου προγράμματος τῆς φροντίδος, εἴτε τοῦτο ἀφορᾷ τὴν βελτίωσιν τῆς ὑγείας ἐνὸς ἀτόμου, εἴτε τὴν ἀνάρρωσιν του ἐκ τῆς ἀσθενείας, εἴτε τὴν βοήθειαν καὶ ἐνίσχυσιν εἰς περίπτωσιν θανάτου. Κανὲν μέλος τῆς ομάδος δὲν πρέπει νὰ ἐπιβαρύνῃ ἓνα ἄλλο μέλος κατὰ τοιοῦτον τρό-

πον ὥστε νὰ ἐμποδίζεται τὸ μέλος νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποκλειστικῶς ἰδικὴν του ὑπηρεσίαν. Τὰ μέλη τῆς ὑγειονομικῆς ομάδος δὲν πρέπει νὰ ἀπασχολοῦνται μὲ ἄλλας ὑπηρεσίας, ἄλλης φύσεως, ὅπως καθαριότης, γραφικὴ ἐργασία, διευθέτησις ἀρχείων κλπ. — ἔφ' ὅσον βεβαίως διὰ τῆς ἀπασχολήσεως μὲ τοιοῦτον εἶδους ἐργασίας παραμελοῦνται τὰ εἰδικὰ καὶ ἀποκλειστικά των καθήκοντα. Ὅλα τὰ μέλη τῆς ομάδος πρέπει νὰ θεωροῦν τὸ ἄτομον τὸ ὁποῖον ἐξυπηρετοῦν (τὸν ἀσθενῆ) ὡς τὸ κεντρικὸν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ὅλοι πρωτίστως βοηθοῦν. Ἐὰν ὁ ἀσθενὴς δὲν ἐννοεῖ, δὲν δέχεται καὶ δὲν συνεργάζεται εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς φροντίδος πὺν καθωρίσθῃ — τῇ συνεργασίᾳ του — δι' αὐτόν, αἱ προσπάθειαι τῆς ὑγειονομικῆς ομάδος καταναλίσκονται ἀσκόπως. Ὅσον συντομώτερον τὸ ἄτομον δυνηθῇ νὰ φροντίσῃ τὸν ἑαυτὸν του, νὰ εὗρίσκῃ πληροφωρίαν σχετικὰς μὲ τὴν ὑγείαν του, ἢ ἀκόμη νὰ ἐκτελῇ τὰς προσδιωρισμένας θεραπείας μόνος του, τόσον τὸ καλύτερον δι' αὐτόν.

Ἡ ἀποψις αὐτὴ, ὅτι δηλαδὴ ἡ Ἀδελφὴ ἀναπληρῶναι ἐκεῖνο πὺν λείπει ἀπὸ τὸν ἀσθενῆ—λόγω ἐλλείψεως σωματικῆς δυνάμεως, θελήσεως ἢ γνώσεως—ὥστε νὰ εἶναι οὗτος πλήρης, ὀλοκληρωμένος, ἢ ἀνεξάρτητος, ἡμπορεῖ νὰ φαίνεται εἰς μερικὸν περιορισμένην. Ἐν τούτοις, ὅσο περισσότερο σκέπτεται κανεὶς τὴν ἀποψιν αὐτὴν, ἡ οὕτως ὠρισθεῖσα ἐννοία τῆς λειτουργίας τῆς Ἀδελφῆς φαίνεται περιπεπλεγμένη. Ἀς σκεφθῶμεν πόσον σπανία εἶναι ἡ πληρότης ἢ ἡ ὀλοκλήρωσις τῆς διανοίας καὶ τοῦ σώματος. Κατὰ πόσον ἡ καλὴ ὑγεία εἶναι ζήτημα κληρονομικότητος ἢ ἀποκτᾶται, δὲν εἴμεθα βέβαιοι, εἶναι ὅμως γενικῶς παραδεκτὸν ὅτι ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ μόρφωσις συμβαδίζουν μὲ τὴν ὑγιεινὴν κατάστασιν.

Ἐὰν λοιπὸν κάθε ἄνθρωπος εὗρίσκει δύσκολον ἐπιδίωξιν τὴν «καλὴν ὑγείαν», πόσον πλέον δύσκολον εἶναι διὰ τὴν

Ἀδελφὴν τὸ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ τὴν ἐπιτύχῃ. Θὰ πρέπη κατὰ κάποιαν ἔννοιαν νὰ εἰσχωρήσῃ «ἐντὸς τοῦ δέρματος του» (εἰς τὸ ἐσωτερικόν), κάθε ἀσθενοῦς τῆς διὰ νὰ γνωρίσῃ τὶ τοῦ χρειάζεται. Προσωρινῶς, ἡ Ἀδελφὴ γίνεται δι' αὐτὸν ποὺ ἔχει χάσει τὰς αἰσθήσεις του ἢ αἰσθησις, διὰ τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἀπεπειράθη νὰ αὐτοκτονήσῃ ἢ ἀγάπη τῆς ζωῆς, αὐτὴ εἶναι τὸ πόδι τοῦ ἀκρωτηριασμένου, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ μόλις τυφλωθέντος, τὸ μέσον μετακινήσεως διὰ τὸ βρέφος, ἡ γνῶσις καὶ ἐμπιστοσύνη τῆς νέας μητέρας, ἓνα «στόμα» δι' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι εἶναι τόσον ἀδύνατοι ἢ ἀποτραβηγμένοι καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ ὁμιλήσουν, καὶ τόσα ἄλλα.

Αὐτὴ ἡ ἀναγκαιότης τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἀμέσων καὶ ἀπωτέρων ἀναγκῶν τοῦ ἀσθενοῦς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν φυσικὴν του φροντίδα, ψυχικὴν συμπαράστασιν καὶ ἐπανεκπαίδευσιν, εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία καθιστᾷ τὴν νοσηλευτικὴν μίαν ὑπηρεσίαν ἀνωτέρας βαθμίδος.

Πολλαὶ ἐκ τῶν νοσηλευτικῶν δραστηριοτήτων εἶναι ἀπλαῖ ἀλλὰ ἡ προσαρμογὴ των εἰς τὰς ἰδιαιτέρας ἀνάγκας τοῦ ἀσθενοῦς τὰς κάνει δυσκόλους. Παραδείγματος χάριν, εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας ἢ ἀναπνοῇ λαμβάνει χώραν χωρὶς καμμίαν προσπάθειαν καὶ τὸ ὑγιὲς ἄτομον δὲν χρειάζεται βοήθειαν διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ. Ἡ Ἀδελφὴ ὅμως ἡ ὁποία τοποθετεῖ ἓναν ἀσθενῆ κατόπιν πλευρεκτομῆς εἰς θέσιν κατάλληλον διὰ τὴν καλυτέραν ἐκπτυξιν τοῦ θώρακος, ἢ χειρίζεται μίαν ἀναπνευστικὴν συσκευὴν, ἐκτελεῖ μίαν πολὺπλοκὸν λειτουργίαν. Τὸ ἄτομον τὸ ὁποῖον ἔχει ὄρεξιν, τρώγει χωρὶς προσπάθειαν. Ὅταν ὅμως ἡ ὄρεξις λείπει, ἡ Ἀδελφὴ ἀντιμετωπίζει ἓνα βαρὺ πρόβλημα προσπαθώντας νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀσθενῆ νὰ καλύψῃ τὰς διαιτητικὰς του ἀνάγκας. Τὸ πλύσιμο τῶν ὀδόντων φαίνεται εὐκόλον εἰς τοὺς περισσοτέρους ἀνθρώπους (εἰς τὴν πραγματικότητα ὀλίγοι γνωρίζουν ἀρκετὰ περὶ ὑγιεινῆς στόματος), ἀλλὰ τὸ νὰ καθαρίσῃ κανεὶς τὸ στόμα ἐνὸς ἀσθενοῦς ὁ ὁποῖος ἔχει χάσει τὰς αἰσθήσεις του, εἶναι τόσον δύσ-

κόλον καὶ ἐπικίνδυνον ὥστε ὀλίγαι ἐπιδείξαι Ἀδελφαὶ τὸ ἐπιτυγχάνουν ἀποτελεσματικῶς καὶ ἀσφαλῶς.

Ἀρκετὰ ἴσως ἔχουν λεχθῇ διὰ νὰ καταδειχθῇ ὅτι πρωτίστη εὐθύνη τῆς Ἀδελφῆς εἶναι νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀσθενῆ εἰς τὴν καθημερινὴν του ζωὴν ἢ εἰς τὰς δραστηριότητας ἐκείνας τὰς ὁποίας ἐκτελεῖ συνήθως χωρὶς βοήθειαν, ὅπως εἶναι ἡ ἀναπνοή, τὸ φαγητόν, ἡ ἀποβολὴ τῶν περιττωματικῶν οὐσιῶν, ἡ ἀνάπαισις, ὁ ὕπνος, ἡ κίνησις, ὁ καθαρισμός τοῦ σώματος καὶ ἡ διατήρησις αὐτοῦ εἰς κατάλληλον θερμοκρασίαν καὶ ἐνδυμασίαν.

Ἡ Ἀδελφὴ ἐπίσης βοηθεῖ εἰς τὴν δημιουργίαν συνθηκῶν διὰ τὰς δραστηριότητας ἐκείνας αἱ ὁποῖαι κάνουν τὴν ζωὴν ἐνδιαφέρουσαν, ὅπως εἶναι αἱ κοινωνικαὶ σχέσεις, ἡ μάθησις καὶ ἄλλαι ἐνασχολήσεις ψυχαγωγικαὶ ἢ δημιουργικαί. Μὲ ἄλλας λέξεις ἡ Ἀδελφὴ βοηθεῖ τὸν ἀσθενῆ νὰ συνεχίσῃ ἢ καὶ νὰ ἀρχίσῃ ἓνα πρόγραμμα ὑγιεινῆς καθημερινῆς ζωῆς τὸ ὁποῖον θὰ ἡδύνατο νὰ ἀκολουθήσῃ χωρὶς βοήθειαν, ἐὰν εἶχε τὴν ἀπαιτούμενην σωματικὴν δύναμιν, γνῶσιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν ζωὴν. Αὐτὴν τὴν στενωτάτην ἐπαφὴν μὲ τὸ ἄτομον, αὐτὴν τὴν ὑπηρεσίαν τὴν τόσο ἀπαιτητικὴν ἀλλὰ καὶ τόσον γεμάτην ἀπὸ ἱκανοποιήσεων, ἡ Ἀδελφὴ εἶναι καλὺτερον παντὸς ἄλλου ἐτοιμασμένη νὰ προσφέρῃ.

Ἡ περιγραφὴ τῆς ἐργασίας τῆς Ἀδελφῆς γίνεται ἐδῶ ἐν σχέσει πρὸς ἓναν ἀσθενῆ διὰ νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ συγκεκριμένη καὶ γραφικὴ. Ἐλπίζομεν νὰ μὴ σχηματισθῇ ἡ ἐντύπωσις ὅτι ἡ Ἀδελφὴ οὐδέποτε ἐργάζεται μὲ σύνολα ἀτόμων. Ὑπάρχουν Ἀδελφαὶ αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται περισσότερον μὲ ομάδας ἀνθρώπων παρὰ μὲ ἄτομα. Ἐχομεν ἐπιδείξει τὸν ρόλον τῆς Ἀδελφῆς τὸ εἰδικὰ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ρόλου αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀσθενῆ καὶ ἀνάπηρον, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὰ λεχθέντα προηγουμένως, ἡ Ἀδελφὴ ἢμπορεῖ νὰ διαθέσῃ περισσότερον χρόνον εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς ὑγείας μᾶλλον, παρὰ εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς νοσηρότητος.

“Ολοι ἴσως ἀναγνωρίζομεν ὅτι ἡ νοση-
λευτικὴ ἔχει τὰς ρίζας τῆς εἰς τὰς θεμε-
λιώδεις ἀνθρωπίνους ἀνάγκας. Ἀνεξαρ-
τήτως τοῦ ἂν ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐξυ-
πηρετεῖται εἶναι ὑγιῆς ἢ ἀσθενής, ἡ Ἀδελ-
φή θὰ πρέπει νὰ ἔχη ὑπ’ ὄψιν τῆς τὴν
πανανθρωπίνην ἐπιθυμίαν διὰ τροφήν, κα-
τοικίαν, ἐνδυμασίαν, δι’ ἀγάπην καὶ ἐπι-
δοκιμασίαν, διὰ μίαν αἴσθησιν χρησιμότη-
τος καὶ ἀμοιβαίας ἐξαρτήσεως εἰς τὰς
κοινωνικὰς σχέσεις. Αὐταὶ αἱ θεμελιώδεις
ἀνάγκαι, αἱ ὁποῖαι ἀνεγνωρίσθησαν καὶ
ἔγιναν παραδεκταὶ ἀπὸ κοινωνιολόγους
καὶ φιλοσόφους, ἔχουν ἐπανειλημμένως
ἀναλυθῇ.

Κάθε πολιτισμὸς ἐκφράζει τὰς ἀνάγ-
κας αὐτὰς διαφορετικῶς καὶ κάθε ἄτομον
μὲ τὸν ἰδικόν του τρόπον. Δὲν τὰς προσ-
φέρομεν ὡς ἓνα «τύπον» ἢ μίαν «συντα-
γὴν» διὰ νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὴν ἀνθρωπί-
νην συμπεριφορὰν ἢ ὁποῖα πάντα διατη-
ρεῖ μυστηριώδεις ιδιότητας, παρ’ ὅλον πὺν
ἔχομεν μάθει πολλὰ περὶ αὐτῆς.

Αὐταὶ αἱ ἀνάγκαι δὲν περιλαμβάνουν
εἰδικῶς τὸν κοινὸν πόθον διὰ μίαν βαθέως
ικανοποιουσαν πίστιν εἰς μίαν ἀνωτέραν
δύναμιν ἢ μίαν ἠθικὴν, ἢ ὁποῖα χρησι-
μεύει εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς ἓνας πολικὸς
ἀστὴρ ἢ ἓνας ὁδηγὸς συμπεριφορᾶς. Δὲν
καθορίζεται ἀκόμη ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἄν-
θρώπου νὰ ζήσῃ σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιτα-
γὰς αὐτῆς τῆς πίστεως, οὕτως ὥστε νὰ
αἰσθάνεται ὅτι βαδίζει εἰς τὸ φῶς τῆς
παρουσίας τοῦ Θεοῦ.

Εἰς κάθε διατύπωσιν τῶν ἀνθρωπίνων
ἀναγκῶν πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ’ ὄψιν
τὸ γεγονὸς ὅτι μία δοθεῖσα παρόρμησις
ἢμπορεῖ νὰ εἶναι ἰσχυροτέρα εἰς ἓνα ἄν-
θρωπον παρὰ εἰς ἄλλον καὶ ὅτι αἱ αὐταὶ
ἀνάγκαι αὐξάνουν ἢ ἐλαττώνονται εἰς τὴν
ζωὴν τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου. Παραδείγμα-
τος χάριν, ἡ ἐπιθυμία δι’ ἀνθρωπίνην ἐπι-
δοκιμασίαν καὶ στοργήν, ἢ ὁποῖα εἶναι
συννυφασμένη μὲ τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἀνθρώ-
που, ἢ τὸ φυσικὸν ἐνστικτον διὰ τὴν
διαίωσιν τοῦ εἶδους, ἔχουν ἀποδειχθῇ
εἰς ὠρισμένας στιγμὰς τῆς ζωῆς μερικῶν
ἀνθρώπων ἰσχυρότερα ἀπὸ τὸ αἶσθημα
τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Ἡ, διὰ νὰ δώσω-
μεν ἓνα ἄλλο παράδειγμα τῆς κυριαρχίας

μιας ἀνάγκης ὑπεράνω τῶν ἄλλων, ἀνα-
φέρομεν γυναικας καὶ ἄνδρας οἱ ὁποῖοι
ἔχουν διακινδυνεύσει τὴν «ἀσφάλειαν»
τροφῆς καὶ κατοικίας διὰ νὰ ἐπιτελέσουν
τολμηρὰ ἀνδραγαθήματα. Καὶ οἱ καλλι-
τέχναι ἐργάζονται ἐπὶ ἔτη διὰ νὰ ἱκανο-
ποιήσουν τὰς ἐσωτερικὰς ὑπαγορεύσεις
τῆς εἰδικῆς των ἐμπνεύσεως διὰ τὴν ἀλή-
θειαν ἢ τὸ ὥραϊον, ἀδιαφοροῦντες φανερὰ
διὰ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ κοινοῦ.

Ἐνῶ εἶναι σπουδαῖον νὰ γνωρίζωμεν
ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν κοινὰς ἀνάγ-
κας, εἶναι ἐξ ἴσου ἀπαραίτητον νὰ ἐννοή-
σωμεν ὅτι αὐταὶ αἱ ἀνάγκαι ἱκανοποιου-
νται μὲ ἀπείρως ποικίλους τρόπους ζωῆς,
ἐκ τῶν ὁποίων δύο δὲν εἶναι ὅμοιοι
μεταξύ των. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ Ἀδελ-
φή, ὅσο ἐξυπνη καὶ ἂν εἶναι καὶ ὅσο πολὺ
καὶ ἂν προσπαθήσῃ, ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῇ
νὰ ἐρμηνεύσῃ πλήρως ἢ νὰ δώσῃ ὅλα ὅσα
ἓνας ἄλλος ἄνθρωπος χρειάζεται διὰ νὰ
αἰσθανθῇ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τελείως ἱκανο-
ποιημένον.

Ἡ Ἀδελφή δύναται μόνον νὰ βοηθήσῃ
τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς δραστηριότητας
ἐκεῖνας πὺν συμβάλλουν εἰς τὴν δημιουρ-
γίαν μιᾶς καταστάσεως ὑγείας ἢ ἀναρ-
ρώσεως ὅπως τὴν ἐννοεῖ ὁ ἴδιος, ἢ ἀκόμη
ἐνὸς «καλοῦ» θανάτου ὅπως ὁ καθεὶς τὸν
ἐννοεῖ.

Μόνον εἰς καταστάσεις τελείας ἐξαρτή-
σεως τοῦ ἀσθενοῦς ἀπὸ τὴν Ἀδελφήν, ὅπως
εἶναι ἡ τοῦ κώματος, ἢ ἡ τῆς ἐντελοῦς
καταβολῆς τῶν δυνάμεων, δικαιολογεῖται
ἡ Ἀδελφή νὰ αποφασίσῃ «διὰ τὸν
ἀσθενῆ» καὶ ὅχι «μαζὶ μὲ τὸν
ἀσθενῆ» τί εἶναι καλὸν δι’ αὐτόν.
Δι’ οἷονδήποτε ἄλλον ἀσθενῆ ἢ τακτικὴν
πὺν θὰ ἀκολουθηθῇ ἰδεωδῶς πρέπει νὰ
ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀτομικὰς εἰδικὰς
του ἀνάγκας. Ἐνῶ εἶναι σπουδαῖον διὰ
τὴν Ἀδελφὴν νὰ ἔχη αὐτὸ τὸ ἰδανικόν,
συχνὰ θὰ πρέπει νὰ μαθαίνει νὰ προσαρ-
μόζεται εἰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας δὲν
δύναται νὰ φέρῃ ἀποτελέσματα. Θὰ πρέπει
ἐπίσης νὰ παραδεχθῇ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ
ἱκανότης τῆς νὰ ἀναγνωρίσῃ καὶ ἀξιολογῇ
τὰς ἀνάγκας κάποιου ἄλλου εἶναι πάντοτε
περιορισμένη. Ἀκόμη καὶ εἰς τὰς πλέον
στενὰς σχέσεις μεταξὺ δύο ἀνθρωπίνων

ὑπάρξεων, ἀπόλυτος κατανόησις δὲν ἐπι-
τυγχάνεται ποτέ. Ἐν τούτοις ἡ ἱκανότης
νὰ αἰσθάνεται «συγγένειαν» μὲ τὸ πρό-
σωπον τὸ ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ, εἶναι τὸ
χαρακτηριστικὸν τῆς «Καλῆς Ἀδελφῆς».

Διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἡ Ἀδελφὴ «ἐντὸς τοῦ
δέρματος» — εἰς τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον —
τοῦ ἀσθενοῦς πρέπει νὰ διαθέτῃ αὐτιά
πὺν ἀκούουν. Πρέπει νὰ διαισθάνεται τί
τῆς λέγει σιωπηλῶς ὁ ἀσθενὴς καὶ νὰ
τὸν ἐνθαρρύνῃ μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐκφράσῃ
τὰ αἰσθήματά του. Αὐτὴ ἡ ἀνάλυσις τῆς
σημασίας τῶν λόγων τοῦ ἀσθενοῦς, τῆς
σιωπῆς του, τῶν μορφασμῶν ἢ τῶν κινή-
σεών του πρέπει νὰ γίνεται συνεχῶς.
Εἶναι μία τέχνη τὸ νὰ μπορῇ ἡ Ἀδελφὴ
νὰ κάνῃ αὐτὴν τὴν ἀνάλυσιν ἀπαρατήρητα
οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνάπτυ-
ξιν μιᾶς φυσικῆς οἰκοδομητικῆς σχέσεως
μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀσθενοῦς της.

Αὐτὴ ἡ «οἰκοδομητικὴ σχέση» εἰς τὸ
θεραπευτικὸν περιβάλλον εἶναι τόσο
οὐσιώδης, ὥστε πολλοὶ ψυχίατροι καὶ Ἀ-
δελφαὶ εἰδικευμένοι εἰς τὴν ψυχιατρικὴν
νοσηλευτικὴν ὑποβάλλονται εἰς ψυχανά-
λυσιν μὲ τὸν σκοπὸν νὰ γνωρίσουν καλύ-
τερα τὸν ἑαυτὸν των. Μολονότι βεβαίως
δὲν συνηγοροῦμεν ὑπὲρ τῆς ψυχαναλύσεως
ὡς μέσου προετοιμασίας τῆς Ἀδελφῆς
διὰ τὴν γενικὴν νοσηλευτικὴν, πιστεύομεν
ὅμως ὅτι ἡ αὐτογνωσία τῆς Ἀδελφῆς
(δηλ. ἡ ἱκανότης της νὰ διακρίνῃ καὶ νὰ
λύῃ τὰ συναισθηματικὰ της προβλήματα,
ὡς καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῶν προσόντων

της καὶ τῶν ἀδυναμιῶν της) ἐπηρεάζει
τὴν ἱκανότητά της ὡς Ἀδελφῆς εἰς τὴν
διεκπεραίωσιν τοῦ δυσκόλου ἔργου της.
Ὁ κανὼν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων «Γνῶθι
σαυτὸν» καὶ ἡ συμβουλὴ τοῦ Σαίξπηρ
διὰ μέσου τῆς πατρικῆς νοθεσίας τοῦ
Πολωνίου «Ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ σου νὰ
εἶσαι ἀληθινός» («To Thine Own Self
be True») εἶναι κλασσικὲς ἐκφράσεις, οἱ
ὁποῖες ὑπογραμμίζουν τὴν ἔννοιαν τῆς
συγχρόνου ψυχιατρικῆς διδασκαλίας. Εἶναι
τόσον ἀληθὲς σήμερα, ἥτο χθὲς καὶ θὰ
εἶναι καὶ εἰς τὸ μέλλον ὅτι ἡ αὐτογνωσία
καὶ ὁ αὐτοσεβασμὸς εἶναι βασικὰ στοιχεῖα
διὰ τὴν κατανόησιν καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν
ἄλλων.

Ἡ βασικὴ νοσηλευτικὴ φροντίς, ὡς
ὑπηρεσία ἀπορρέουσα ἐκ τῆς ἀναλύσεως
τῶν ἀνθρωπίνων ἀναγκῶν, εἶναι παγκο-
σμίως ἡ ἴδια, διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν
κοινὰς ἀνάγκας. Ἐν τούτοις αἱ ἀνάγκαι
αὐταὶ πάντοτε ποικίλλουν, διότι κάθε ἄτο-
μον τὰς ἐρμηνεύει μὲ τὸν ἰδικὸν του προ-
σωπικὸν τρόπον. Μὲ ἄλλας λέξεις τὴν
βασικὴν νοσηλευτικὴν φροντίδα ἀπαρτί-
ζουν αἱ ἴδιαι, ἀναγνωρισμέναι ὑπηρεσίαι,
ἀλλὰ αὐταὶ πρέπει νὰ τροποποιοῦνται καὶ
νὰ προσφέρωνται εἰς διάφορον βαθμὸν,
ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ἐκάστου προ-
σώπου.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Μετάφρ.: **Σ. ΠΑΠΑΜΙΚΡΟΥΛΗ**
Διευθ. Σπουδῶν Σχ. Νοσοκόμων
καὶ Ἐπισκεπτρ. Ἀ)φῶν Ε.Ε.Σ.



Τ Ο Π Ε Ρ Ι Ο Δ Ι Κ Ο Ν Μ Α Σ

εἶναι ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Ἑθνικοῦ Συνδέσμου Διπλωμα-
τούχων Ἑλληνίδων Νοσοκόμων. Παρακολουθεῖ ἀγρύπνως τὰ
ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὸν Σύνδεσμον, παρέχει εἰς τὰς
Ἀδελφὰς πολυτίμους πληροφορίες, φροντίζει νὰ πλουτίζη
τὰς γνώσεις των, νὰ ἐξαίρη τὰ ἐπιτεύγματά των καὶ νὰ ἐν-
θαρρύνῃ κάθε νέον τάλαντον.

Ἐγγραφεῖται συνδρομηταὶ εἰς τὴν

«ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΑΔΕΛΦΗΝ»,

ποὺ ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ κλάδου μας, καὶ
ἐργασθεῖτε μὲ φανατισμὸν διὰ τὴν διάδοσίν της.